

Clara Sola

Direcció: Nathalie Álvarez Mesén **Guió:** Maria Camila Arias, Nathalie Álvarez Mesén **País:** Suècia **Durada:** 106 min **Any:** 2021 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Wendy Chinchilla, Daniel Castañeda, Ana Julia Porras, Flor Vargas **Música:** Ruben De Gheselle **Fotografia:** Sophie Winqvist **Distribuidora:** Atera Films **Estrena a Espanya:** 20/05/2022
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

En un poble remot de Costa Rica, la Clara, una dona introvertida de 40 anys, experimenta un despertar sexual i místic que suposarà el començament d'un viatge que l'alliberarà de les convencions socials i religioses que tant l'han reprimat al llarg de la seva vida. (FilmAffinity)

CRÍTICA

08/07/2021 - CANES 2021: Nathalie Álvarez Mesén ofereix un relat sincer d'iniciació amb fortes dosis de realisme màgic sota una brillant llum nòrdica

La presència de Suècia a la Quinzena dels Realitzadors del Festival Internacional de Cinema de Canes ha tingut darrerament un abast internacional, i exemples d'això han estat *Solo nos queda bailar*, del 2019, ambientada a Geòrgia, i **Clara Sola**, d'aquest any, ambientada a Costa Rica. Aquesta perspectiva cinematogràfica global enfonsa les seves arrels en el passat, en títols com *La flecha y el leopardo* (1957, rodada a l'Índia), *Kongi's Harvest* (1970, Nigèria) i *Killing Heat* (1980, Zimbabue), totes amb Suècia com una de les principals productores. Els resultats han estat variats, però sovint interessants i fins i tot amb una realització sorprenent.

Clara Sola destaca especialment i deixa entreveure una inspiració dels dos mons. Després de diversos aplaudits curtmetratges, **Nathalie Álvarez Mesén** s'endinsa al més profund del seu altre país d'origen per ambientar el seu primer llargmetratge de ficció. En un poblet de muntanya al camp de Costa Rica coneixem la Clara, amb una personalitat una mica distant i sens dubte més còmoda entre la fauna i la flora que entre els humans. La seva aparença encaixa perfectament amb la fama que té entre els veïns de ser algú especial, algú a qui recorren els que necessiten un remei o aplacar un dolor. Els serveis religiosos plens d'ostentació catòlica són una cosa habitual, i la Clara s'hi erigeix com la peça clau.

També és la seva única feina, com queda meridianament clar, en aquest entorn predominantment femení, dirigit per la mare de la Clara i la matriarca, Doña Fresia. "Déu me la va enviar així, així jo me la deixaré", afirma rotundament davant un doctor que observa amb preocupació com la columna vertebral amb escoliosi de la Clara es va recargolant cada vegada més i li ocasiona problemes de pulmó, cosa que es podria resoldre fàcilment amb una operació. Part del dilema de la Clara també té a veure amb la qüestió de l'espectre autista, un altre tema no resolt, en harmonia amb el seu inviolable perfil sant.

D'altra banda, i mai més ben dit, coneixem la Maria, l'alegre neboda adolescent de la Clara, que anhela arribar a l'edat adulta i conèixer tots els seus plaers. És un tren que ha deixat passar la mateixa Clara, que s'acosta als quaranta amb la "puresa" intacta. Quan el Santiago, un jove agricultor, es presenta a la feina, tot sembla començar a fluir i a alterar-se. Farta i famolenca, la Clara està llesta per a una endarrerida majoria d'edat. **Wendy Chinchilla**, que de dia és ballarina professional, li dona una qualitat carnívora, gairebé animal, que és de tot menys sagrada.

Si bé una forta dosi de realisme màgic sembla adequada en aquest hàbitat, també es deixa notar un càndid raig de llum nòrdica a **Clara Sola**, il·luminant els avenços i subratllant els moviments de la natura (que a Costa Rica aconsegueix una de les seves expressions més excelses al món). A través de la càmera itinerant de **Sophie Winqvist** i l'instintiu guió escrit per Álvarez Mesén i **Maria Camila Arias**, es converteix en un personatge principal i un veritable company de la Clara.

Jan Lumholdt – Cineuropa